**Република Србија**
**ВРХОВНИ СУД**
**Гзп1 2/2026**
**16.07.2026. године**
**Б е о г р а д**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца Установе Спортско-рекреативно-образовни центар „Врачар“ Београд – у ликвидацији, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда – Одељење за градске општине Врачар, Звездара, Палилула, Савски венац и Стари Град са седиштем у Београду, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Наташа Јовичић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о захтеву Врховног јавног тужилаштва за преиспитивање правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3411/25 од 23.12.2025. године, у седници одржаној 16.07.2026. године, донео је

**П Р Е С У Д У**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев за преиспитивање правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3411/25 од 23.12.2025. године.

**ОДБИЈА СЕ** захтев туженог за накнаду трошкова за одговор на захтев за преиспитивање правноснажне пресуде

**О б р а з л о ж е њ е**

Пресудом Вишег суда у Београду П 1761/24 од 16.04.2025. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе према поднеску тужиоца од 05.02.2025. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени на име стицања без основа постигнутог употребом изграђеног објекта између тениског, кошаркашког и фудбалског терена са трибинама на адреси Јужни булевар између бројева 65 и 69 у Београду на простору бившег фудбалског терена (бетонског) у периоду од 06.10.2017. године до 30.09.2019. године, исплати износ од 103.530.000,00 динара са законском затезном каматом на појединачне износе ближе наведене у овом ставу, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени на име стицања без основа постигнутог употребом фудбалског терена (бетонског) између тениског, кошаркашког и фудбалског терена са трибинама на адреси Јужни булевар између бројева 65 и 69 у Београду у периоду од 06.10.2017. године до 30.09.2019. године, исплати износ од 103.530.000,00 динара са законском затезном каматом на појединачне износе ближе наведене у овом ставу. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 275.250,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршност пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3411/25 од 23.12.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Врховни јавни тужилац је поднео захтев за преиспитивање правноснажне пресуде због погрешне примене материјалног права и повреде правила парничног поступка, налазећи да је пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3411/25 од 23.12.2025. године, којом је потврђена првостепена пресуда, повређен закон на штету јавног интереса.

Тужени је дао одговор.

Оцењујући основаност захтева за преиспитивање правноснажне пресуде у смислу члана 423. и 424. у вези члана 421. став 2. и члана 8. и 3. став 3. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је захтев неоснован.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су 07.11.1997. године закључиле Уговор о пословно-техничкој сарадњи број ..., којим је тужилац уступио туженом фудбалски терен (бетонски), који се налази између тениског, кошаркашког и фудбалског терена са трибинама у Јужном булевару између бројева 65 и 69 на двадесетогодишње коришћење. Према члану 4. уговора, тужени се обавезао да ће на фудбалском терену из члана 2. уговора подићи монтажно-демонтажни објекат од дрвета и пластике укупне површине 860 м2, укупне вредности 1.200.000,00 динара, као и да ће протеком уговором одређеног рока изграђени објекат без накнаде оставити другој уговорној страни у стању подобном за даље располагање. Чланом 5. уговора тужени се обавезао да ће 7 термина недељно радним данима у преподневним часовима уступити тужиоцу без накнаде, а чланом 9. да ће радове потребне за подизање објекта завршити у најкраћем року у складу са потребном документацијом, како се не би ометало нормално функционисање тужиоца, који се са друге стране обавезао да ће до подизања помоћних објеката најкасније до маја 1998. године дозволити туженом коришћење постојећих свлачионица на терену. Према члану 11. уговора исти је закључен на временски период од 20 година, а према члану 12. његове одредбе ступају на снагу даном његовог потписивања. Анексом 1 уз наведени уговор о пословно техничкој сарадњи, закључен између тужиоца и туженог под бројем ... дана 04.02.2020. године, чланом 1. уговорне стране су сагласно констатовале да је престација основног Уговора о пословно-техничкој сарадњи од 07.11.1997. године обострано у целости извршена и да у том смислу уговорне стране анексом уговора врше допуну и измену основног уговора и потписом анекса оснажују одредбе уговора у целости. Чланом 2. анекса констатовано је да је предметни спортски објекат довршен у уговореном року у смислу заједнички усвојене техничке документације, да је прихваћен од стране надлежних државних органа издавањем решења о употребној дозволи, те да уговорне стране сагласно констатују да су све међусобне обавезе преузете основним уговором испуњени у целости у року и на договорени начин, као и да су све обавезе и друга давања према трећим лицима и државним органима у целости извршене. Уговорне стране су се сагласиле да ће за даљу примену одредаба основног уговора и решавања међусобних односа поступати у смислу истих одредаба њиховом искључивом и недвосмисленом применом уз сагласно тумачење воље и намере уговорних страна. Према члану 3. анекса тужени је, као инвеститор власник изграђеног објекта по основу

градње и уложених средстава и тужени – инвеститор уступа тужиоцу 7 термина радним данима до 14,00 часова најкасније, које ће спортске термине тужилац продавати без обавезе да наплаћени износ рефундира туженом као инвеститору. Према члану 4. анекса остале одредбе основног Уговора о пословно-техничкој сарадњи од 07.11.1997. године остају непромењене, а чланом 6. је наведено да је основни уговор обострано у целости прихваћен извршењем првобитно орочених међусобних обавеза, уговорне стране у намери да дугорочно и успешно сарађују потписују анекс, као и да је управни одбор Центра одобрио потписивање анекса директору центра из ког разлога тај анекс потписује и председник управног одбора центра.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је на основу одредаба члана 99. став 1, 210. став 1. и 219. Закона о облигационим односима закључио да је тужбени захтев неоснован. Тужилац је захтев засновао на тврдњи да је истекао рок од 20 година предвиђен Уговором о пословно-техничкој сарадњи за коришћење предметног фудбалског терена који је уступио туженом на бесплатно коришћење, као и објекта који је тужени изградио, те да се тужени коришћењем истих по истеку уговореног рока, у периоду од 2017. до 2019. године, неосновано обогатио на рачун тужиоца. Међутим, полазећи од садржине основног уговора о пословно-техничкој сарадњи и анекса уговора, закључио да се језичким и логичким тумачењем ових уговора не може извести закључак од којег момента тече рок од 20 година на који је закључен уговор, због чега се тумачење тих недовољно јасних одредаба мора кретати у оквиру утврђивања заједничке намере уговарача, а како то одговара начелима облигационог права. Оценио је да је на тужиоцу био терет доказивања чињенице да је истекао рок од 20 година предвиђен закљученим Уговором о пословно-техничкој сарадњи за коришћење фудбалског терена и изграђеног објекта, али да тужилац на коме је био терет доказивања у смислу одредбе члана 231. Закона о парничном поступку није предложио адекватне доказе на основу којих би се тај закључак могао извести, као и да се рок за коришћење фудбалског терена и изграђеног објекта не рачуна од закључења анекса. Наиме, закљученим анексом констатовано да се истим врши допуна и измена основног уговора те је извршењем првобитно орочених међусобних обавеза, уговорни однос прихваћен у намери да парничне странке дугорочно и успешно сарађују што је био разлог закључења уговора, те како тужилац није доказао од када се рачуна уговорени рок за коришћење предметног фудбалског терена изграђеног објекта имајући у виду накнадно закључен анекс, то је нашао да је тужбени захтев неоснован.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

У конкретном случају парничне странке су засновале Уговор о пословно-техничкој сарадњи 07.11.1997. године којим су предвиделе обавезу туженог да у предвиђеном року подигне монтажно-демонтажни објекат, а анексом 1 уз наведени Уговор о пословно-техничкој сарадњи од 04.02.2020. године извршиле су допуну и измену основног уговора и констатовале да је спортски објекат довршен у уговореном року предвиђајући анексом уговора да је тужени као инвеститор власник изграђеног објекта по основу градње и уложених средстава и да у вези са тим уступа тужиоцу одређене термине ради продаје истих. Одредбом члана 148. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да уговор ствара права и обавезе за уговорне

стране. Тумачење уговора прописано је одредбом члана 99. истог закона, тако што се при тумачењу спорних одредби не треба држати дословног значења употребљених израза, већ треба истраживати заједничку намеру уговарача и одредбу тако разумети како то одговара начелима облигационог права утврђених овим законом, на основу одредбе члана 99. став 2. Закона о облигационим односима. Стога су нижестепени судови, имајући у виду садржину основног Уговора о пословно-техничкој сарадњи и потом закључени анекс 1 основног уговора, правилно закључили да су нејасне одредбе од ког момента закључени уговор производи правно дејство, да ли од момента његовог закључења, односно потписивања, како је констатовано у одредби члана 12. уговора како тврди тужилац или од момента закључења анекса како то тврди тужени, па је у односу на спорно правно питање правилно закључио да је на тужиоцу био терет доказивања чињеница да је истекао рок од 20 година предвиђен закљученим Уговором о пословно-техничкој сарадњи. Чињеница да је тужилац правно лице у ликвидацији, не мења општу судску надлежност, јер се не ради о спору поводом ликвидације.

Из изнетог неоснован је разлог поднетог захтева за преиспитивање правноснажне пресуде да је о тужбеном захтеву одлучено погрешном применом материјалног права и повреде јавног интереса.

Због свега изнетог, Врховни суд налази да је захтев за преиспитивање правноснажне пресуде неоснован, па је на основу члана 423. и 424. ЗПП одлучио као у изреци.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на захтев за преиспитивање правноснажне пресуде је одбијен јер наведени трошкови нису били потребни у поступку одлучивања по захтеву.

**Председник већа – судија**
**Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић